

**Fakulta humanitních studií UK,
obor Historická sociologie**

***Posudek konzultanta na práci Bc. Jany Dobešové „(Re)konstrukce Kosovské krize
Kosovská krize z pohledu vybraných historicko-sociologických teorií“***

Autorka zvolila pro svou práci téma společensky/politicky aktuální a sociologicky zcela relevantní. Kosovská krize má také, jak autorka práce ukazuje, výrazný historicko - sociologický aspekt, nejen v tom samozřejmém smyslu, že současné dění „koření v minulosti“, ale také v tom, jak silně strany konfliktu využívají interpretace historie pro konstrukci identit a podporu svých zájmů.

Autorka v práci ukazuje, že má rozsáhlé znalosti o tématu, tyto znalosti se jí ovšem nakonec nepodařilo využít pro napsání práce odpovídající kvality, pravděpodobně zejména proto, že převážná část práce byla napsána v krátkém čase těsně před odevzdáním.

Úvodní části naznačují ambiciózní práci (například na stránkách 9 a 10 je stanoven cíl využít pro interpretaci empirických dat syntézu historicko-sociologických teorií, mimo jiné „Giddensovu teorie strukturace a jednání; Foucaultův diskurzivní poststrukturalismus“), ovšem v dalších částech už odkazy na tyto autory chybí. V analytické části jsou sice různé relevantní teorie zmiňovány – kupříkladu teorie mezinárodních vztahů, ale bylo možné a vzhledem k cílům práce i potřebné pracovat s teoriemi podstatně obsáhleji a systematictěji. Jeden příklad - je zmíněno, že Blair podporoval bombardování v roce 1999 z idealistických a nikoli třeba „mocensko – realistických“ důvodů (strany 64 a 65 práce). To by dobře dalo interpretovat s pomocí teorií mezinárodních vztahů, využít konflikt mezi „realisty“ a „idealisty“ v rámci tohoto teoretického pole pro svou interpretaci, například upozornit na roli kultury a hodnot (které zdůrazňují „idealisté“) a odmítnout myšlenku na národní kultuře údajně nezávislou a celosvětově univerzální racionalitu udržování rovnováhy či rozšiřování vlivu (což zdůrazňují „realisté“). Analýza se tak bez teoretické opory a s nejasnou oporou metodologickou stává řadou jednotlivých informací a názorů – názorů a informací často zajímavých, ovšem nedávajících dohromady nějaký přesvědčivý obrázek.

Problematické je odkazování na prameny práce. Například v části „průběh bombardování“ (str. 28 až 36) se dozvíme řadu informací o tom co se dělo, ovšem odkazů je zde poskrovnu a pokud jsou, jde především o různé zprávy tiskových agentur. Tato kapitola (pokud to dobře chápu), má čtenáři ukázat, co se v té době „skutečně dělo“ a nikoli „jak se to konstruovalo v médiích“ a proto by bylo potřeba zde odkazovat především na práce akademické. Samozřejmě i od nich je potřeba si držet odstup, i ony jsou určitou interpretací dění, ale přeci jen interpretací prováděnou na vyšší úrovni a s větším odstupem. I pro jiné části práce platí, že je nám nějaká informace předkládána bez odkazu na (relevantní) zdroj.

Po zvážení všeho výše uvedeného práci nedoporučuji k obhajobě, hlavním důvodem jsou závažné nedostatky v odkazování na použité zdroje a zřejmě nedokončenost analytické části práce.

Praha
18.9.2013
Martin Vávra